USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně**: **I. Y.,** zastoupena Mgr. Danielou Přibylovou, advokátkou, se sídlem Koubkova 1726/8, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2005, č. j. OAM - 2121/VL - 10 - K01 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 8. 2006, č. j. 29 Az 4/2006 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni, advokátce Mgr. Daniele Přibylové, **se přiznává** odměna ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala včasnou kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nedůvodná zamítnuta. Rovněž na ni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že žádost o udělení azylu byla stěžovatelkou podána z důvodu problémů se soukromými osobami a rovněž ve snaze o legalizaci pobytu v České republice.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátkou (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatelka uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka opustila svoji vlast v říjnu 2003 z důvodu zhoršení podmínek v její rodině, kdy ji přítel matky nutil, aby vstoupila do náboženské sekty. Od 19. 10. 2003 stěžovatelka pobývá na území České republiky, dne 21. 9. 2004 jí bylo rozhodnutím Policie ČR uděleno správní vyhoštění a 9. 11. 2005 byla uznána vinnou trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a odsouzena k samostatnému trestu vyhoštění. Žádost o udělení azylu stěžovatelka podala dne 17. 11. 2005. V průběhu řízení stěžovatelka potvrdila, že ve své vlasti neměla problémy se státními orgány, úřady, policií nebo armádou z důvodu rasy, národnosti nebo náboženství.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále vady řízení dle § 103 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, což dle názoru stěžovatelky ovlivnilo zákonnost rozhodnutí. Konkrétně stěžovatelka uvádí, že dokumenty, které byly použity jako podklady rozhodnutí žalovaného (zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině a Výroční zpráva o svobodě vyznání

na Ukrajině), nejsou právními předpisy, kterými by se Česká republika byla povinna řídit, z čehož dle názoru stěžovatelky plyne, že závěry žalovaného nemají oporu v prováděném dokazování a že měl být aplikován jiný právní předpis. Dále stěžovatelka namítá, že žalovaný pochybil při hodnocení podmínek pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Rovněž stěžovatelka poukazuje na to, že s ní byl proveden pohovor o žádosti o udělení azylu v ruském jazyce, který neovládá natolik dobře, aby se v něm byla schopna vyjadřovat. V závěru kasační stížnosti stěžovatelka odkazuje na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který měl být dle jejího názoru zohledněn. Žádné další relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti nebyly v průběhu řízení stěžovatelkou uplatněny.

K této argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, např. na rozhodnutí ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79 (www.nssoud.cz), kde konstatuje, že pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rovněž byla tato problematika řešena v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, který je dostupný na www.nssoud.cz. Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou potíže se soukromými osobami je podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud stěžovatelka podala žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na stěžovatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, blíže v rozsudku Nejvyššího správního soude ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu krátce po té, co byla shledána vinnou trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a odsouzena k vyhoštění, není o účelovosti podané žádosti o azyl pochyb.

K námitkám stěžovatelky týkajících se porušení ustanovení správního řádu žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře, je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že byla-li žádost o udělení azylu podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatelky, a azyl nebyl stěžovatelce udělen podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu (rozsudek ze dne 7. 7. 2005, č. j. 4 Azs 287/2004 - 72, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu.

K námitce týkající se ruského jazyka, ve kterém byl veden pohovor o žádosti o udělení azylu lze uvést jen to, že ruský jazyk byl pro vedení pohovoru zvolen na základě žádosti stěžovatelky, jak vyplývá z Prohlášení o jazyce ze dne 17. 11. 2005, které tvoří součást spisu a v průběhu řízení stěžovatelka žádné námitky týkající se nesrozumitelnosti zvoleného jazyka neuplatnila. Navíc tato námitka nebyla uplatněna v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď

na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 Az 4/2006 - 49 ze dne 2. 10. 2006 ustanovena zástupkyně advokátka Mgr. Daniela Přibylová. Nejvyšší správní soud zástupkyni přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1 x 2100 Kč, za úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč. Nejvyšší správní soud neuznal úkon spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, jelikož právní zástupkyně ani netvrdí uskutečnění první porady klientem dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je tato zástupkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, t.j. o 456 Kč. Ustanovené zástupkyni se přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč.. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu